

OBSAH.

Pod dohledem sestárlé panny, představené dívčího ústavu Brity, konají děvčata ústavu svou večerní modlitbu. — Po modlitbě vypravuje panna Brita sebevědomě o úspěších svého vedení chlubic se, že pan inspektor dovolil, aby ona sama mohla dle své libosti obsaditi uprázdněné místo správce statků ústavních. Nastává chvíle zábavy, již jí děvčata krátí zpěvem romance a jinými písněmi. Do písni děvčat mísí se však mužský zpěv zastavenička, zaznívající ze sadu, neboť tento stánek mladistvých dívčích srdcí nezůstal ovšem ušetřen styku s vnějším světem a vroucích paprsků jeho lásky. Zastavenčko náleželo půvabné Heleně, již se nyní děvčata vysmívají. Ale když všechny až na Helenu odejdou, vejde sem přispěním schovanky Žofie, milenec Helenin Karel, mladý právník, a stěžuje si Heleně, že požádal otce jejího za ruku dečinnu, ten však dal mu lhůtu 48 hodin, aby si zaopatřil nějaký úřad. Pakli tak Karel neučiní, obdrží ruku Heleninu jiný. . . V škádlivém a roztomilém duettu vyznávají si milenci lásku a kují marné plány. V tom vrazí sem děvčata a překvapí oba milence. Výsměch jich splatí vtipný Karel tím, že si se čtyřmi nejškodolibějšími dá dostaveníčko na touže chvíli večer do zahrady ústavní. Karel odejde,

čtyři děvčata, aby se zde dostaveníčka dočkala, zůstanou a snaží se vyštípati se vzájemě narážkami a výsměšky. Když nadarmo, odejdou všecky. (Opona padá).

Vtipný Karel má však dalekosáhlý plán, jímž chce se zmocniti uprázdněného výnosného místa. Večer vloudí se do zahrady s hrubým a hloupým svým sluhou Floriánem, jenž má zatím nahraditi jej při dostaveníčku, neboť chytrý Karel baví se zatím opodál od zamilovaných čtyř sokyň se svou Helenkou. Florián se tuží, ale děvčata přece poznají svůj šeredný omyl. Nad to přivádí Helena paní Britu, jež vidí, kterak zlé sémě nekázně a milostných pletek vypučelo v jejím ústavě. Děvčata zahanbena odběhnou, Florián sám vpadne do cesty staré panně, jež jej kárá a již on splácí hrubostmi. Paní Brita na konec rozčilením omdlévá, přichází Karel, křísí omdlelou a namlouvá ji, že to vše nastrojil jen k vůli ní, aby se k ní dostal a jí nyní potají mohl říci, kterak jí neskonale miluje. Bláznivá Brita, jejíž srdce neodolá půvabům „první“ lásky, opětuje náklonnost mladíkovu a padá mu do náručí u přítomnosti všech schovank, jež smluvená s Karlem Helena přivedla. Brita jest ve smrtelných rozpacích, z nichž jí Karel pomáhá výrokem, že neklečel před pannou Britou, aby se jí dvořil, ale proto, aby ji poprosil o udělení uprázdněného místa. Paní Brita nevědouc kudy kam, ráda svoluje a podepíše — veselým sborem děvčat a roztouženou písní šťastné Heleny končí hra.